51050

L. 1929 IX/23

VII. évfolyam. 38. szám. 1929. szeptember 21.

EGYETEMI KÖNYVTÁR SZEGED

KISIPAROS

A Kecskeméti Ipartestület és az Ipartestületek kecskeméti körzetének hivatalos lapja.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben:		Vidékre:	
1 évre	8·— P	1 évre	10·— P
Negyed évre	2·— P	Negyed évre	1·50 P

Egyes szám ára 20 fillér.
Megjelenik hetenként egyszer, szombaton.

Felelős szerkesztő **Szabó Sándor** ipartest. elnök
Szerkesztő **dr. Szappanos Sándor** ipartest. jegyző
Főmunkatárs
dr. Nagy Sándor ügyvéd, ipartestületi ügyész
Munkatárs
Soós Imre kiskunfélegyházi ipartestületi titkár

Szerkesztőség és kiadóhivatal az Ipartestület helyiségében, Kecskemét, III., Széchenyi-tér 7. szám.
Telefon: 82. sz.
Cikkek és közlemények szerdán délig, hirdetések legkésőbb szerdán estig küldendők be.

Követeljük a kézművesiparban az általános forgalmi és fényűzési adó megszüntetését!

A városháza és az iparosság

Városunk közeljövőben újjáalakuló törvényhatósági bizottságának 172 tagja lesz. Ebből négy tagot a róm. kat. egyház, egy tagot a reform. egyház delegál, tizenöt szavazattal fogják helyeselni saját ténykedésüket a törvényhatóság kebelbeli tisztviselői. *Hét* helyet kapnak az autonómiában — és pedig életük fogytáig — azok a polgárok, akikről előre is bizonyosra vehető, hogy a városházán nem fognak revolucióti csinálni. *Szakszerűség cimén hét tag foglal helyet* a törvényhatósági bizottságban: a m. kir. államrendőrség kerületi főkapitánya, akadályoztatása esetén az államrendőrség helyi vezetője; a pénzügyigazgató; a gazdasági felügyelőségnek a városban müködő vezetője; ahol egyetem, vagy más főiskola is van, az egyetem rektora, vagy a főiskola igazgatója, vagy ahol sem egyetem, sem főiskola nincs, a tankerületi főigazgató; a kir. tanfelügyelő; a törvényhatósági m. kir. állatorvos; az Országos Társadalombiztositó Intézet kerületi pénztárának ügyvezetője. Lesz azután *tizennyolc* érdekképviseleti kiküldött is, két ügyvédi, egy közjegyzői, egy mérnöki, egy orvosszövetségi, *hat kereskedelmi és iparkamarai,* öt mezőgazdasági bizottsági képviselő, sőt egy vitézirendi és egy Társadalombiztositói kiküldött is, de a többséget a *hatvan* virilista a vagyon jogán, végül a dolgozóadózó rétegek által titkos módszerekkel választott *hatvan* polgár a demokrácia jogán majorizálja.

Ez utóbbi cirka 30 százaléka lenne a megdemokratizált városi önkormányzatnak. Tudni kell azonban, hogy amig a fentebb felsorolt 70 százalékot valósággal személy szerint mintázta meg magának a belügyi bölcs szándék, eddig a népies 30 százalék megvalósitása már annyi árkon, szakadékon át érhető el, hogy akik ezeken keresztül mégis eljutnak az úgynevezett városi alkotmány sáncaiba, bizony büszkék lehetnek úttörő munkásságukra.

Ezért mély igazság van abban a meglátásban, mely a jövendő törvényhatósági bizottság mindenek fölött való feladatának tekinti minden erejével és tudásával küzdeni azzal a szellemmel szemben, amely a hazafias, nemzetfenntartó, produktiv és dolgos rétegeket aláértékeli, holott hazafias áldozatkézsége, bölcs türelme és higgadtsága *politikai érettségét* bizonyitja.

A városok évszázados törzslakossága a városi kispolgár. Iparosokból, kereskedőkből álló patriciusok, akik messze ivadékokon keresztül összefortak városukkal. Ezek a kispolgárok testi és szellemi munkásai az emberi boldogulásnak, mindenkor elől fognak járni várospolitikai kérdéseknél is az önzetlenségben, a józan mérsékletben, közjó mérlegelésében, nyiltságban, közéleti megközelithetetlenségben. E kispolgárok a kisgazdákkal és munkásokkal együtt mindenkinél jobban szeretik városukat, mert az abban áramló gazdasági erők senkire sem gyakorolnak olyan közvetlen hatást, mint reájuk, de viszont az ő feladatuk az, hogy egyszerű, tisztán morális nézőpontjaival nyiltságra és közlékenységre kényszeritse a közélet embereit.

Az a töredék képviselet, amely kispolgári voksok alapján fog helyet kapni a törvényhatóságban, át kell majd, hogy érezze ezt a valóban jelentős küldetését. *Nekünk minden nyilt harc elkerülésével kell a magyar társadalmi erőket felörlő elfogultsággal megküzdenünk, olyan erkölcsi erők latbavetésével, ame-*

545 II
BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG ÁTVÁ 1929 SZEP 30

lyek ellenállhatatlanok, megállithatatlanok és eltérithetetlenek. Nekünk, az élet küzdő gyakorlati embereinek következetes cselekedetekkel szemléltetnünk kell a kevésbé praktikusok előtt, hogy miben különbözik a *szükséges a hasznostól*, ez utóbbi pedig mennyivel előbbvaló a *kellemesnél*. Jaj, mert az a bizonyos etikai korbács is csak azokra szokott hatni, akik még nem felejtették el egészen a *kenyérgond korbácsának* suhogását.

Nekünk az egyszerű emberek puritánságával kell megfognunk a költekezést. *Józan népjóléti és kulturális céloknál pedig igyekezni fogunk mindenkit túllicitálni, de a koldúsok kalapjában kotorászó szertelen kezet erélyesen meg kell ragadnunk.* Nekünk a városháza semmiesetre sem lehet politikai mérkőzések szintere. Ez a legnagyobb szerencsétlenség lenne. De az egyetemes polgári érdekeket elhomályositani nem szabad engednünk, s *fel kell vennünk az önvédelmi harcot azzal a csökönyös dogmával szemben, amely bennünket csak a szolgáltatásokban akar az elsö vonalba állitani, a jogok terén még ma is át akar bennünket pergetni a politika rostáján.*

Ahhoz pedig, hogy mindezeket megtehessük, *a legönzetlenebb, gondolkodásukban a legjózanabb, városukat szerető, közért áldozatos polgártársaiukat válogassuk ki és küldjük oda, hogy egész magatartásukkal hirdessék, tanusitsák és tanitsák egy őszintébb, tökéletesebb polgári közélet szükségességét.*

Mi, iparosok legyünk e szebb jövő kialakulásának a magja. Legyünk fegyelmezettek, józanok és elhivatottságunkra méltóak.

—

A Szegedi Országos Iparoskongresszus.

(Második közlemény.)

Lapunk mult heti számában kezdtük meg a holnap és holnapután tartó kongresszus tárgyalási anyagának közlését, mai számunkban a többi tárgysorozati pontokat ismertetjük.

Az Iparosok Országos Központi Szövetkezetének (IOKSz) *reformjára* vonatkozólag az IPOSz elnöke: Papp József tesz a kongressusi megnyitójában javaslatot, igy annak ismertetésére a kongresszusi beszámolónkban fogunk visszatérni.

1. *Az Ipartestületi reform és a Kézműves Kamara ügye* lapunk olvasói előtt nem ismeretlen, éppen ezért elegendőnek tartjuk, ha a határozati javaslatot közöljük:

Ennek a semmibevevésnek ismételten csak a mi szervezetlenségünk, a mi széthuzásunk, egyesek önző hiú törekvése az oka s ezért kell a szegedi kongresszus napirendjére is odavinni az ipartestületi reform és a Kézműves Kamara kérdését:

követeljük most már a leghatározottabban, a bennünk lakozó erkölcsi erők teljes latbavetésével, váltsa be a kormány azt az igéretet, amelyet immár 1926. óta ismételten a legfélreérthetetlenebb alakban tett, adjon módot az ipartestületi reform keresztülvitelére és adja meg az elrendelt szavazás eredménye szerint is a nagytöbbség kivánságát képező Országos Kézműves Kamarát, mert a magyar kézműves- és kisiparos társadalom nem hajlandó tovább a meg nem értett, mostoha gyermek szerepét játszani. Utolsó kisérlet az, amikor a szegedi kongresszus határozata révén sürgeti meg a kormányt igérete beváltására.

2. *A magyar kézműves- és kisiparosság törvényhozási képviselete, s az iparosság közvetlen érintkezése a kormányhatóságokkal.* Abból az alapigazságból kiindulva, hogy a gazdasági kérdéseket csak politikai nyomatékkal lehet megoldani, a kisiparosság vezetőinek meggyökeresedett törekvése: a kisiparosság részeltetése a törvények meghozatalában, iparos képviselők kiküldése a parlamentbe. A legújabb irányzat ugyis kedvez ennek a törekvésnek, mert a választói jogot hovatovább érdekképviseleti alapra fektetik s hazánkban is legalább is egyrészben már ez az érdekképviseleti elv érvényesül a felsőház megalkotásánál és ugyanez fog érvényesülni a közeljövőben a városi és vármegyei törvényhatóságok és városi képviselőtestületek reformjánál.

A magyar képviselőházban jóformán a nemzetnek és a társadalomnak minden rétege megtalálja a maga hivatott szószólóit; a szervezett munkásság alig éri el a 120 ezres számot és mégis 16 képviselőt küldött a parlamentbe; a magyar kézműves- és kisiparosság számarányának, nemzeti, társadalmi és faji, nemkülönben gazdasági értékének megfelelőleg bizonyára csak úgy volna arányosan képviselve, ha az országgyülés képviselő tagjainak legalább egyhetede az ő soraiból kerülne ki.

Mi az oka mégis, hogy egyetlenegy képviselője sem ül azokban a padokban, amelyekben azok foglalnak helyet, akik az ipartörvény revíziójára hivatottak, az ipartestületi reform fölött fognak szavazni, akik ránk rójják a különféle adóterheket, s akik olyan bő kézzel osztogatják a szociális áldást másoknak a mi terhünkre.

Ismét csak az összetartás hiánya, a széttagoltság és az a visszavonás, amelyik a kézműves- és kisiparos társadalom egységét mindeddig megakadályozta.

A magyar kézműves- és kisiparosság sorsa a legmostohább ebben az országban; ha ezen a saját erejéből, a „Segits magadon az Isten is megsegit“ elvénél fogva immár a 24-ik órában nem segit, önmaga dobja az utolsó göröngyöt a már többé-kevésbé megásott sirjára.

Követeljük tehát a leghatározottabban, hogy úgy az országgyülés felsőházában, mint az országgyülés képviselőházában nemzeti és gazdasági értékünknek megfelelő arányban ott üljenek a kisiparosság képviselői is s evégből

a) az ipartestületi reformról és a kézműves kamaráról szóló törvényben hozassék olyan rendelkezés, amely szerint az Országos Kézműves Kamarának mindenkori elnöke a felsőháznak hivatalból rendes, első alelnöke pedig hivatalból póttagja.

b) A választójog pedig reformáltassék akként, hogy az az érdekképviseleti képviseletre helyezve, a magyar kézműves- és kisiparos társadalom számarányának megfelelő képviseletet biztositson az országgyülés képviselőházában.

A magyar kézműves- és kisiparosság értékes elemei idáig csak arra voltak jók, hogy a különböző politikai pártok főkortesei és leghasznosabb szavazatrekvirálói legyenek; cselekedjünk úgy, hogy a jövőben a bennünk rejlő politikai érzék, erkölcsi érték és fizikai energia a saját osztályunkbelieket segitse mandátumhoz.

A kézműves- és kisiparos problémák megoldásánál rendkivül fontos szerepet játszik az a körülmény, ha a hivatott iparosvezetők a kormányhatóságokkal közvetlenül érintkezhetnek. Ezt a célt szolgálta régebben a kézműves- és kisipari miniszteri biztosság, bizonyára evégből állittatott fel a kereskedelemügyi minisztérium kebelében a kisipari osztály.

Az utóbbi években sajnosan kellett tapasztalnunk, hogy az Ipartestületek Országos Szövetsége, mint a legkifejezettebben, leghivatottabb kisipari érdekképviselet, olyan fontos kérdések tárgyalásánál is negligáltatott, amelyek majdnem kizárólag a kisiparosságot érintették.

A kongresszusnak fel kell tehát kérnie a magyar kir. kormányt, intézkedjék a legerélyesebben, hogy minden olyan kérdésben, amelyik e magyar kézműves- és kisiparos társadalmi osztály exisztenciális érdekeit érinti, mint az ipartestületeknek és az ipartestületekbe tömörült képesitett iparosoknak ezidő szerint egyetlen hivatásos intézménye: az Ipartestületek Országos Szövetsége meghallgattassék, bármelyik kormányzati tárca körébe tartozó legyen is a kérdés, amely fölött dönteni kell.

Az ipartörvény sérelmes szakaszainak módositásáról lapunk szept. 7-iki számában terjedelmes cikket közöltünk dr. Dobsa László előadó tollából, most csak a határozati javaslatot ismertetjük;

„Módosittassék az ipartörvény novella 4. §-a olyaténképpen, hogy sem az állam, sem a községek képesitéshez kötött kézműves jellegű ipart a kézműves jellegű iparűzés keretein belül ne üzhessenek; a közkereseti és betéti társaságok pedig csak abban az esetben, ha a gyakorolni kivánt iparágra a társaságnak valamennyi tagja saját személyében különkülön képesitve van.

A 22. § rendelkezései a háborus felfordulás következményeivel számitva csak átmeneti jellegűek valának, ma már idejüket multák, e szakasz 3. pontjában foglalt könnyités pedig nemcsak a képesités megkerülése, de teljesen fölösleges, mert ma már nincs, aki ezt a könnyitést igénybe vegye; a 22. § tehát teljesen kihagyandó.

A 24. § akképpen módositandó, hogy a képesitéshez kötött valamely iparág gyakorlására jogositványt nyert iparos más, nem rokontermészetű iparágra csak akkor térhet át, illetve más nem rokontermészetű iparággal üzletkörét csak akkor bővitheti ki, ha a gyakorolni kivánt ujabb iparágból legalább egy évi szakmabeli gyakorlatot igazol és a szakvizsgát sikerrel leteszi.

A törvény 25. §-a olykép módositandó, hogy a tulnyomó részben nők által üzött iparoknál a tanidő és a segédi gyakorlat leszállitható, illetve elengedhető ugyan, a jelöltnek azonban minden körülmények között szakvizsgát kell tennie.

A 41. § is megváltoztatandó, még pedig ugy, hogy abban az esetben, ha az ipartestület az iparjogositványt kérő egyén szakmabeli képesitését nem véleményezi, illetve az illetőt képesitettnek nem tartja, az iparhatóság az iparjogositványt ki nem adhatja, hanem tartozik a felet a rendes felebbezés utjára utasitani, aki a jogerős véghatározat kézhezvétele előtt az ipar gyakorlását meg nem kezdheti.

A 47. § második bekezdése teljesen elhagyandó, az első bekezdés pedig átszövegezendő igy:

„a kereskedő kereskedelmi szakmára szóló iparigazolvány alapján képesitéshez kötött iparág üzletkörébe tartozó ipari munkát nem végezhet, ily munkákra megrendeléseket át nem vehet, sem a képesitett iparágak körébe tartozó iparcikkek átalakitását, javitását nem vállalhatja s mértéket még az esetben sem vehet, ha az illető iparcikket arra képesitett iparossal végeztetné el.“

A 111. § harmadik bekezdésének pedig törlését kérjük, mint olyannak, mint amelyik az 1922. évi XII. t. c. 29. §-a első bekezdésében foglalt képesitési elvnek a legdurvább megsértése.

Az ipartörvény ilyetén módositásával kapcsolatban rendeztessék az a vita is, amelyik a férfi- és a nőifodrászok közti békét feldúlja.

„Kérjük a kereskedelemügyi miniszter urat, éljen az 1922. évi XII. t.-c. 15. §-ában nyert felhatalmazással, amelyik jogot ad ahhoz, hogy a képesitéshez kötött iparoknak a 13. és 14. §-okban megállapitott jegyzékét módosithatja és módositsa is a 13. §-t akképpen, hogy a szakasz ötödik tétele alatt felsorolt borbély és férfifodrász és 54. tétele alatt felsorolt nőifodrász iparok egy tétel alá vonva rokoniparoknak minősittessenek.“

Az ipartörvény módositásával szerves kapcsolatban van a kontárkérdés rendezésének az ügye.

Közismert tény, hogy a jogosulatlan iparűzés mindenféle alakzatban az utóbbi években annyira elszaporodott, hogy a legkomolyabban fenyegeti az ipar üzésére jogositott iparosság existenciáját. A különféle kontárok immár tizezrei szinte meghatározhatatlan értékű munkaalkalmakat vonnak el a legkülönfélébb közterhek és szociális járulékok sulya alatt roskadozó iparosságtól és amig az üzemi költségektől mentes, közterheket és egyéb közszolgáltatásokat nem viselő kontárok szinte alig győzik a potom áron vállalt munkáknak a teljesitését, addig a jogositványos iparosok egész tömege tétlenségre van kárhoztatva.

Az iparigazolvánnyal nem rendelkező munkások, a különféle üzemek új munkákat készitő javitóműhelyei, a kereskedők által házilag végeztetett ipari munkák, mind a jogosulatlan iparűzés fogalma alá tartoznak és ezek erélyes és minden huza-vona nélküli meggátlása olyan kivánság az iparosság részéről, ami az államnak, a városoknak, a kontármunka folytán sokat, árt, a legtöbbször csak károsodó közönségnek, valamint a végpusztulás előtt álló kézműiparosságnak egyformán érdeke.

A 81.161—928. számu K. M. rendelet semmivel sem vitte előbbre a kontárkérdés megoldását, sőt a jogosulatlan iparűzések száma azóta is nagymértékben szaporodott. A hatóságok késedelmes eljárása, de legfőképpen az a körülmény, hogy a megkezdett kontármunka jogerős itéletig be nem szüntethető, az alacsonyan megállapitott pénzbüntetés, az elzárással való büntetés alkalmazásának, valamint a tudva kontárral dolgoztató megrendelők felelősségre vonásának hiánya, stb. mind olyan tényezők, melyek

nélkül ez a nagyfontosságú kérdés meg nem oldható és a törvénybe ütköző jogosulatlan iparüzés végleges meggátlásáról, vagy csökkentéséről szó sem lehet.

„Ismételten fel kell kérni tehát a Kereskedelemügyi Miniszter Urat, hogy az iparosság katasztrofális helyzetére való tekintettel sürgősen intézkedjék s az előbb hangoztatott szempontok figyelembevételével olyan rendeletet bocsásson ki, amely a kontármunka haladéktalan beszüntetésével, a tudva kontárral dolgoztató megrendelők felelősségre vonásával, a kontárok szigorú, már az első visszaesés esetében elzárással való megbüntetésével és valóban soronkivüli hatósági eljárással megfelelő védelmet nyújt a tanult és jogosult iparosoknak, a közönségnek és az államnak egyaránt a jogosulatlan iparüzők kártékony tevékenységével szemben.“

Égetően sürgős ipari közigazgatási rendészeti kérdés, amely ugyancsak szoros kapcsolatban áll az ipartörvény módositásával, az épitőipari törvény megalkotása.

Dacára annak, hogy már az 1884 évi XVII. t.-c. 10. §-ának utolsó bekezdése kilátásba helyezte az épitőmesteri ipar gyakorlásának külön törvénnyel rendezését és dacára az 1922 évi XII. t.-c. 33. §-ának, mely ezt az igéretet megismétli és dacára annak a zavarnak és sok kellemetlenségnek, amely az egyes épitőipari munkakörök szigoru elhatárolásának hiányából, a megkivánt képesités különbözőségéből származik s amely zavart az 1884 évi XVII. t. c. 10. §-a alapján kibocsátott rendelet és a hiányzó egységes jogszabályt pótolni hivatott elvi döntések csak fokozták; dacára annak a mindinkább éles surlódásnak, amely egyfelől az épitőmesterek és kőművesmesterek, másfelől a képesitett kőművesiparosok és kisebb épitőiparosok között szinte tűrhetetlen méreteket öltött: azok a munkálatok, amelyek az épitőiparok gyakorlásának egységes szabályozására irányultak, ismét abbanmaradtak és szinte még igéret sincs arra, hogy ez az égetően sürgős kérdés a közel jövőben megoldassék. Amennyiben pedig a különféle iparok közti megértésre, sőt a legtöbb esetben a harmonikus együttmüködésre a nagyközönség érdekében éppen úgy, mint a hatóságok érdekében szükség van, emelje fel a kongrusszus ez alkalommal is erős szavát az épitőipari törvény mielőbbi megalkotásáért.

(A kontárkérdéshez Ipartestületünk azt az inditványt terjesztette elő, hogy az ipartörvény 127 §-ához a fedezőmesterek büntetésére intézkedés tétessék.)

5. A kisipari hitel kérdésének megoldása, az erre legalkalmasabbnak mutatkozó mód, munkaalkalmak teremtése és a kézműves-kisiparosságnak az import csökkentésébe és az export fellendítésébe kapcsolódása.

A kisipari hitel kérdésének alkalmas megoldása immár évek óta tárgya az iparos kongresszusoknak és foglalkoznak ezzel a problémával az IPOSz körein kivül állók is; csodálkozással kell azonban e helyütt leszögeznünk, hogy mig más társadalmi rétegek, igy különösen az ország gazdatársadalma és földmivelő-osztálya a legkülönbözőbb cimeken szinte szakadatlanul segitségben részesül és a segitésnek ez a módja egyfelől a lehető legalacsonyabb kamatfizetési kötelezettség, másfelől a visszafizetés módozatainak alkalmas volta következtében tényleg meg is felel céljának, addig a nemzeti, társadalmi, gazdasági és államháztartási szempontból legalább is ugyanolyan értékes szerepet játszó kisiparostársadalom az állami gondoskodásnak és a segitésnek morzsáihoz is alig tud hozzájutni.

A kisipari hitelakció szoros kapcsolatban van a munkaalkalmak teremtésével, az import leépitésével és az exportba való bekapcsolódással. Ma a kisiparos igen sokszor vállalni nem tud, mert még annyi tőkéje és hitele sincs, amely a munka megindításához szükséges, holott ha feltárnók azokat az alkalmakat, amelyeket az import statisztikája mutat, megállapitanók azokat az iparcikkeket, amelyeket külföldről hozunk be, holott azokat a hazai iparosok is legalább is ugyanolyan jó minőségben képesek előállitani, már e réven is több százmilliót tudnánk leirni abból a tehertételből, amely külkereskedelmünket nyomja; de megfelelő berendezéssel és arra alkalmas szervezet kiépitésével megtalálhatnók a módját annak is, hogy a magyar iparos akár az egyéni izlés számára, akár pedig tömegcikkek készitésével a külföldre tudjon szállitani.

Ennek a hitelakciónak egyik célja a tőkegyüjtés megindítása is, ha az általunk elgondolt hitelakció a következő módozatokon hajtatnék végre:

„bocsásson a kormány a kisipari hitelakció céljaira ötven millió pengőt egy erre a célra felállitandó külön hitelszerv rendelkezésére. Ennek az ötven milliónak a kamatai veszteségi tartalékalap dotálása cimén állittassanak be tiz éven keresztül az állami költségvetésbe; a hitelt igénybevevő kisiparos a kölcsönt 11 évig kamatmentesen kapná, legfeljebb 2%-ig terjedő kezelési költséget fizetne évenként; az első évben semmiféle tőke visszatéritésére ne kötelezteassék, hanem a következő tiz évben minden esztendőben a hitel tiz-tiz százalékát az iparos hitelintézet alaptőkéjének növelésére, részjegyek megváltására fizetné be, mert a kölcsön kamatmentes lenne s igy a megtakaritott kamatot a kölcsön élvezője tőkegyüjtésre fordithatná és az igy összegyüjtött tőkéből a tizenegyedik év végén az állam által rendelkezésre bocsátott 50 millió hiánytalanul visszatérül, sőt busásan megtérül az az átmeneti veszteség is, amely a kamatok látszólagos elengedéséből keletkezik, mert hiszen a termelő erejében rekonstruált iparosság a tőle ilymódon teljes összegében remélhető közterhek révén, az import leépitése és az exportba kapcsolódásával teszi az állam számára is termékennyé ezt az akciót.

A kért ötven milliós hitelügylet lebonyolitására egy külön hitelszerv felállitását, vagy az akcióval a P. K.-nak megbizását azért kérjük, mert a 24 körzetben felállitott fiókok és e körzetekhez tartozó ipartestületek révén olyan hálózat épithető ki, amelyik a reábizott feladatokat minden különösebb bürokratikus nehézség nélkül az iparosság bizalmának teljes birtokában lebonyolithatja.“

6. Az ipartestületi székházak ügye s az iparosok lakáskérdésének megoldása. Ma már az ipartestületek egyharmada saját hajlékkal bir, megteremtették azt az iparosok áldozatkészsége, ingyenmunkája és nehezen szerzett fillérei. A legtöbb helyen hitelre épültek ezek az iparosvárak és az épitők hosszú esztendők során keresztül fogják nyögni ennek a kulturmissziónak a terheit.

Amikor tehát

„a magyar kézműves- és kisiparosságnak Szegeden kongresszusra

egybegyült parlamentje azt kéri a m. kir. kormánytól, hogy állitson be akár a kereskedelemügyi, akár a népjóléti minisztérium költségvetésébe évente egy bizonyos összeget, amelyekből az ipartestületeknek székházépités céljára olcsó kamatú és hosszú lejáratú kölcsönöket engedélyez, vagy méltánylást érdemlő esetekben visszafizetést nem igénylő segélyt juttat, ugyanakkor a népjóléti minisztérium költségvetése révén tegye lehetővé hosszúlejáratú altruista kölcsönök segitségével azt is, hogy a maguknak hajlékot és műhelyt épiteni szándékozó iparosok ezt a szándékukat megvalósithassák."

7. *A tanoncoktatással kapcsolatos kivánalmak, az ipari továbbképzés rendszeresitése.* Panaszkodik az iparosság, hogy a tanoncoktatás és a leventeoktatás révén túlságos sok időt veszit a tanonc és anyagilag károsodik az iparos, amikor hosszú időn keresztül nélkülözni kénytelen munkájában segitőtársát; holott a tanoncoktatás ideje mindenesetre beosztható lenne alkalmasabb módon is. Jogosan panaszkodnak iparosaink, hogy a tudtukon kivül igazolatlanul mulasztó tanoncok elmaradásáért őket vonják felelősségre, őket büntetik s hogy az iskolák vezetői nem veszik figyelembe sem az úgynevezett szezonmunkát teljesitő iparosok különleges viszonyait, sem a vásározó, vagy vidéken munkát teljesitő iparosság érdekeit. Ma sincs végrehajtva mindenütt a 1922. évi XII. t.-c. 112. §-ának az a rendelkezése, amely szerint, ahol 40 tanonciskola látogatására köteles iparostanonc van, ott a község tanonciskola felállitásával köteles a megfelelő oktatásról gondoskodni.

Mindig élénkebben nyilvánul meg az az óhaj, amelyik a tanonctartási jog korlátozását kivánja. A tanonc kiképzése számos esetben éppen azért marad hiányos, mert a tanonctartás legalább is bizonyos iparokban vagy esetleg a helyi viszonyoknak megfelelően bizonyos számhoz kötve, bizonyos eshetőségekre korlátozva nincsen. A kisiparosság szerint hiba az is, hogy az ipartörvény a tanonciđő tartamát a legtöbb szakmában túlságosan röviden állapitja meg. Nemcsak a magyar kézműves- és kisipar egészséges fejlődésére de minden esetben magára a tanoncra is sulyosan kártékony az a lehetőség, amelyik a segédi levél kiállitására kényszeriti az ipartestületeket vagy iparhatóságokat akkor is, amikor a jelölt a vizsgálaton elbukik.

Annak a reformnak, amelyik a tanoncoktatással és részben a tanonctartással kapcsolatos, ki kellene terjeszkednie a magasabb iskolai előképzettséggel rendelkező tanoncok tanonciskolai kötelezettségének szabályozására is, de alapos revizió alá kellene venni magát a tanoncoktatás tantervét is, azokra a fontos szempontokra tekintettel, amelyek a kézműves- és kisipar létkérdésévé avatják azt a gondolatot, hogy a tanoncoktatásban a súlyt a modern technikai ismeretek elsajátitására s ama szakmai fogások és eljárások megismertetésére kell helyezni, amelyek képessé fogják tenni a jövő iparosnemzedéket a változott viszonyok közti boldogulásra.

A tanoncoktatásra felvett költségek kereteinek bővitésével rendszeresiteni kell a segéd továbbképző és mesterképző tanfolyamokat s ezeknek a tanfolyamoknak ingyenessé tételével, jutalmak rendszeresitésével, tanfolyamzáró kiállitások rendezésével és azon dijak kiosztásával kellene megkedveltetni a magyar kisiparosság ifjabb nemzedékével a továbbképzésnek lehetőségeit.

„Forduljon tehát a kongresszus a kereskedelemügyi, valamint a vallás- és közoktatásügyi miniszter urakhoz azzal a kéréssel, hivjanak össze a tanonckérdéssel és tanoncoktatással kapcsolatos kérdések megvitatására országos értekezletet és az ott elhangzott és leszűrődött kivánságok alapján vegyék revizió alá a mai tanoncoktatásnak és ipari továbbképvésnek a kérdését.

Forduljon ugyanakkor a kongresszus a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter úrhoz és kérje őt a társadalombiztositásra kötelezett tanoncok képesitésvizsgálatára vonatkozó 3360/1929. sz. rendeletének olyatén módositására, hogy ezek a képességvizsgálatok az iskolai tanitási idő alatt akkor foganatosittassanak, amikor a tanoncok oktatás céljából amúgy is együtt vannak, mert amikor a tanoncok hetenkint háromszor a tanonciskolában, egyik nap pedig a leventegyakorlatokon töltik az időt, a kisipari üzem nem birja el s az iparosra és a tanonc kiképzésére egyaránt káros az az újabb időveszteség, amely a képességvizsgálatok rendeletszerű megejtése révén előáll."

Amikor a tanoncoktatás és általában a tanonctartással kapcsolatos problémát mérlegeljük, akkor nem szabad elfelejtenünk azt a szomorú tényt, hogy ma már az iparos éppen a tanoncoktatásra forditott időből beálló veszteség révén és ama kellemetlenség folytán, amely reá a tanoncok mulasztásából hárul — magára nézve súlyos tehernek tartja a tanonctartást és inkább lemond arról a segitségről, amelyet számára a tanonc még jelent; már pedig a tanoncok számának fokozatos csökkenése, éppen úgy mint a tanoncok kiképzetlenül maradása a magyar kézműves- és kisipar és egész állami és gazdasági berendezésünk jövője szempontjából egyenesen veszedelmes.

8. *Az egyfázisú forgalmi adóra áttérés.* A magyar kézműves- és kisiparosság előtt ismeretesek azok a kellemetlenségek és súlyos anyagi hátrányok, amelyek az általános forgalmi adó behozatalával, majd később az átalányozási rendszer statuálásával a kisiparosságra háramlanak. De bizonyára tisztában vannak a pénzügyi hatóságok maguk azzal is, hogy a forgalmi adónak a mai rendszere nemcsak óriási pénzébe kerül az államnak, de egyben megdrágitja magát a termelést is, megneheziti és sokszor teljesen lehetetlenné teszi az iparos megélhetését. Közismert dolog az is, hogy iparcikkeink versenyképességét is erősen befolyásolja ez az adónem és hogy a külföldet útazók egyenesen azért hozzák a különféle cikkek egész légióját magukkal az országba, mert ott azok vagy fényűzési adó alól teljesen mentesek, vagy pedig olyan minimális adótétellel terheltek, hogy az amúgy is megcsökkent pénzű magyar lakosság szinte rá van kényszeritve e burkolt import fokozására.

Azzal is tisztában van ma már mindenki, hogy iparos sem az általános forgalmi adót, sem a fényüzési adót áthäritani nem tudja, aminthogy bebizonyithatólag némelyik ipari készitmény, mire értékesithető stádiumba jut, a forgalmi adónak 8—10-szeresével van megróva. Arról meg beszélni is fölösleges, mennyire méltánytalan és igazságtalan a forgalmi adó átalányoknak olyatén megállapitása, hogy ezt az átalányt akkor is fizetni tartozik az iparos, amikor jóformán semmi keresete nincs. Azokról a vekzaturákról, amelyeknek az ipa-

rosság az ellenőrzési rendszer folytán kitétetett, igazán kár lenne egy szót is vesztegetni; annál inkább fell kell azonban emelnünk szavunkat ez alkalommal is az egyfázisú forgalmiadó behozatala érdekében, mert ha már állampénzügyi okokból és előttünk talán ismeretlen, magasabb szempontokból a csak ideiglenesnek és rövidebb ideig tartónak kontemplált forgalmiadót ma még teljesen eltörölni nem lehet, akkor legalább könnyitsük meg annak a viselését olyan reformmal, amelyik mellett az államkincstár is megtalálja a maga számitásait.

„A kongresszus az egész magyar kézműves- és kisiparostársadalom általános óhajaként forduljon a magy. kir. kormányhoz azzal a kéréssel, térjen át az iparcikkeknél a tiszta egyfázisú forgalmiadó rendszerére, vagyis arra, melyik a nyersanyagot és a félkész gyártmányt közvetlenül előállitási helyén vagy behozatala alkalmával a vámvonalon adózza meg, az egyes anyagok félgyártmányok és cikkek forgalmiadóját a többszörös adóztatás elejtésével előálló veszteség beszámitásával állapitja meg, az iparost és a kereskedőt minden néven nevezendő forgalmiadó lerovásától mentesiti és azt az óriási pénzbe kerülő adminisztrációt is fölöslegessé teszi, amely ma a forgalmi adó jövedelmének egy tetemes részét megemészti.

Kérje fel a kongresszus ismételten a m. kir. Kormányt, hogy szüntesse meg fokozatosan a fényüzési adót és azt csak valóban luxusszámba menő cikkekre tartsa fenn, mert ezzel is fokozza a magyar ipari termékek elhelyezhetőségének lehetőségeit.“

9. *A Társadalombiztositó Intézettel kapcsolatos kivánságok.* A betegségi, baleseti, valamint öregségi és rokkantsági járulékok a magyar kézműves- és kisiparosságra elviselhetetlen terheket rónak. A súlyos gazdasági helyzet folytán a kisiparosság nem képes a Társadalombiztositó mai nagy terheit viselni, miért is mulhatatlanul sürgőssé vált a Társadalombiztositó Intézet járulékainak csökkentése, valamint a Társadalombiztositónál egyéb reformoknak keresztülvitele. Bár a Társadalombiztositó járulékainak a csökkentése — az eredeti tervek szerint — csak évek mulva lesz aktuális, amikor a feldolgozandó statisztikai adatok alapján lenne a csökkentés keresztül viendő, mégis

„a kisiparosságnak közismerten súlyos gazdasági helyzete folytán szükségesnek tartjuk, hogy a megkivántató számitások már most eszközöltessenek, hogy a kisiparosságnak a Társadalombiztositóval szemben fenálló járulékai olyan méretekben legyenek csökkenthetők, hogy ez a csökkentés a kisiparosságnak valódi könnyitést jelentsen. Ugyancsak vizsgálat tárgyává teendő, hogy az adminisztráció jelentékeny csökkentésével milyen mérvü megtakaritások lennének elérhetők? Az ily módon megtakaritott összegek szintén felhasználhatók lennének a járulékok csökkentésére.“

A járulékok csökkentésén kivül feltétlenül leszállitandó a 24%-os kamatpótlék, melynek fenntartását semmi sem indokolja. A 24%-os kamat büntetés jellegével bir; de hogy ez a magas kamatpótlék kitüzött célját nem érhette el, azt mi sem bizonyitja jobban, mint az a körülmény, hogy a 24%-os kamat behozatala óta kénytelen volt a kormány több izben kamatamnesztiát engedélyezni. Ha a kisiparosnak nincs pénze, akkor a járulékok fizetését a 24%-os kamatpótlék sem mozditja elő, legfeljebb arra alkalmas a 24% kamat, hogy előmozditsa a kisiparos tönkretételét. A kamatkérdéssel kapcsolatosan

„kivánja a kézműves iparosság, hogy befizetései ne a kamatokra számoltassanak el, hanem — miként helyesen a 4020/1929. sz. N. M. M. rendelet kivételesen előirja, — az eszközölt befizetések mindenkor a korábbi időből fennmaradt biztositási járulékok kiegyenlitésére — és nem kamatok fizetésére fordittassanak.“

Sulyosan érinti a magyar kézműves- és kisiparosságot a balesetbiztositásból ráháruló rendkivüli nagy teher is. A balesetbiztositásnak az a rendszere, hogy a baleseti járulékra előleg rovatik ki, továbbra fenn nem tartható. Az 1927. évi XXX. t. c.-nek 66. §-a úgy intézkedik, hogy az Intézet a balesetbiztositási járulékokra az általa megállapitott jogcim mérték és esedékesség szerint előleget szedhet. A törvény nem irja elő, hogy az előleget szednie kell, hanem csak azt, hogy az Intézet előleget szedhet.

„Az iparosság sulyos gazdasági helyzete azt kivánja, hogy az Intézet ne éljen előlegszedési jogával, hanem a viszonyok kényszerü hatása következtében reformálja meg baleseti járulék rendszerét olyképen, hogy iparosaink utólagosan fizethessék baleseti járulékaikat.“

Ezt a reformot különösen megköveteli az a körülmény is, hogy az előlegeket rendszerint a megelőző év forgalma alapján rójják ki; s kirójják olyanokra is, akiknek később nincs semmiféle munkájuk. Már pedig akinek nincs munkája, attól előleg nem követelhető, az elmaradt előleg után a késedelmi pótlék.

A balesetbiztositással kapcsolatosan sajnálattal állapitja meg a magyar kézműves- és kisiparosság, hogy a 4020/1929. sz. amnesztia rendelet a hátralékos baleseti járulékokra nem vonatkozik. Ezért

„kivánja a magyar kézműves- és kisiparosság, hogy az amnesztia a hátralékos baleseti járulékokra is kiterjesztessék.“

A m. kir. népjóléti miniszter urnak március 22-én kelt 83.000/1929. III. a. sz. rendelete a kézbesitések alkalmával felszámitott 76, illetve 53 filléres portót törölte ugyan, azonban ez a rendelet az iparosságnak igen csekély töredékére nézve jelent könnyitést, mert a hivatkozott rendelet kimondja, hogy kizárólag azoknál nem számitható fel a portó, akik nincsenek hátralékban; továbbá csak akkor marad el a portó, ha az Intézet helyben kézbesitője által kézbesiti a járulékkimutatást, ellenben a vidéki kézbesitésnél a portót továbbra is felszámitják. Ezzel az intézkedéssel azok az iparosaink, akik nem laknak a kerületi pénztárak székhelyén, hátrányba kerülnek a kerületi pénztár székhelyén lakó iparosainkkal szemben. Tekintettel a kisiparosság sulyos helyzetére, valamint az egyenlő elbánás elvére,

„kivánja a magyar kézműves- és kisiparosság, hogy a kézbesitési dij — minden feltételtől függetlenül — teljesen töröltessék. Azokon a helyeken, ahol nincs kerületi pénztár vagy kirendeltség, a járulékkimutatások kézbesitésére az ipartestületek bekapcsolhatók lennének.“

Dacára annak, hogy a népjóléti miniszter úrnak korábban emlitett rendelete a végrehajtásoknál kellő méltányosságot irt elő, azért egyes kerületi pénztárak felesleges foglalásokkal zaklatják iparosainkat. Ezért

„a magyar kézműves- és kisiparosság ismételten kéri, hogy mindazon méltányos esetekben, amikor az ipartestület igazolja a kisiparosnak súlyos helyzetét, a kerületi pénztárak, illetve kirendeltségek a kisiparosnak járulékai fizetésére halasztást adhassanak s ne kényszerüljenek iparosaink emiatt a fővárosba fáradni.“

Az Országos Társadalombiztositó Intézet tőkéinek elhelyezésére vonatkozólag a magyar kézművesiparosság birja a m. kir. népjóléti miniszter urnak olyértelmü igéretét, hogy a kisiparosság által befizetett járulékoknak egy része kölcsönök alakjában visszavezettetik a kisiparossághoz. Addig is, amig ez intézményesen biztosittatik,

„kivánja a magyar kézműves- és kisiparosság, hogy az Országos Társadalombiztositó Intézet tőkéjének egy része — még ha az átmeneti jellegü is, a kisiparosok hitelintézményénél helyeztessék el.“

Az október 1-én életbelépő Közszállitási Szabályzat nem gondoskodott arról, hogy az Országos Társadalombiztositó Intézettel szemben hátralékban levő kisiparosok zárassanak ki a közszállitásból. Miután erre vonatkozólag az 1927. évi XXX. t.-c. intézkedik, ennélfogva

„kivánja a magyar kézműves- és kisiparosság, hogy a Társadalombiztositónak törvényhozási megreformálása kapcsán olyan intézkedés tétessék, melynek értelmében a járulékokkal hátralékban levő kézműves iparosok tartozásai a közszállitásból eredő követelésből vonassanak le. Kivánja továbbá a magyar kézműves- és kisiparosság, hogy az üzemutódlás kérdése ugyancsak törvényhozási uton rendeztessék.“

mert az Országos Társadalombiztositó Intézet vezetőségének körrendelete egyes esetekben az üzemutódlás megállapitásánál a méltányossági szempontokat nem veszi kellőképpen figyelembe, ezenfelül pedig sok esetben kárt és az utánjárkálással időveszteséget okoz.

10. A vásárügy rendezése ügyében benyujtott határozati javaslat szövege a következő:

„kerestessék meg a kereskedelemügyi és a belügyi kormányzat, hogy szüntessék meg az országos kirakodó vásárok további engedélyezését; a már meglevő vásárokat pedig az 1884. XVII. t.-c. 50. §-ában lefektetett annak az elvnek megfelelően, hogy a vásárok engedélyezésénél az illető vidék közforgalmi és kereskedelmi igényeit kell tekintetbe venni, redukálják, illetve e szempontokból vegyék revizió alá. Kerestessék meg a kereskedelemügyi m. kir. miniszter úr, szüntesse meg a rendes műhellyel vagy üzlettel nem biró, helyesebben ipari jogositvánnyal nem rendelkező egyének részére a vásárlátogatási igazolványok kiadását; ellenben a belügyminiszter úrral egyetértőleg alkosson és léptessen életbe egy olyan, az egész ország területére érvényes általános rendelkezéseket tartalmazó rendeletet, amely a vásári rendet biztositja, egységes helypénzt ir elő és akként rendelkezik, hogy nyáron reggel 7 óra, télen pedig reggel 8 óra előtt kirakodni nem lehet. Ugyanez az általános rendelkzése biztositsa a forgalom lebonyolitására minden vonatkozásban alkalmas vásárterek létesitését is.“

A Szegedi kongresszus napirendje:

1. Papp József, az IPOSz elnöke megnyitja a kogresszust, az üdvözlések után beszámol a magyar kézműves- és kisipar általános helyzetéről és e beszámoló kapcsán

a) előterjesztést tesz az ipartestületi reform és az Országos Kézműves Kamara ügyéről;

b) az Iparosok Országos Központi Szövetkezetével kapcsolatos kivánságokról;

c) a kisipari hitel megoldásának alkalmas módjáról.

2. Az 1922. évi XII. t.-c. egyes sérelmes szakaszainak módositása, kapcsolatban a kontárkérdés megoldásával; előadó Dobsa László dr., az IPOSz igazgatója.

3. Az épitőipar sérelmei és kivánságai; előadó: Farkas Elek, a Budapesti Épitőmesterek, Kőművesmesterek és Épitési Vállalkozók Szövetségének igazgatója.

4/a) Adókérdések, általános sérelmek és kivánságok; előadó: Füredy Lajos, az IPOSz tb. igazgatója.

b) A húsforgalmi adóval kapcsolatos sérelmek; előadó: Végh Gyula, a budapesti mészáros ipartestület főjegyzője.

5. Az iparosság országgyülési képviseletének biztositása, a választásoknak érdekképviseleti alapra fektetése; előadja: Simay Elemér dr., az ujpesti ipartestület ügyésze.

6. A tanoncoktatás reformja és az ipari továbbképzés ügye; előadó: Müller Antal, kereskedelmi tanáksos, a KIOKSz ügyvezető elnöke.

7. Az ipartestületi székházak ügye s az iparosok lakáskérdésének megoldása; előadja: Rácz Antal, a szegedi ipartestület alelnöke.

8. A Társadalombiztositóval kapcsolatos kivánságok; előadó: Lippay István dr., az IPOSz tb. igazgatója.

9. A vásárügy rendezése; előadó: Szőllősy Ferenc, az IPOSz tb. igazgatója.

10. Az ipartestületek részéről előterjesztett egyéb kivánságok. Előterjeszti az IPOSz igazgatója.

A kézművesiparosok küldöttsége Bud János kereskedelemügyi miniszternél.

Az Ipartestületek Országos Szövetsége folyó hó 16-án népes küldöttséggel tisztelgett Bud János kereskedelemügyi miniszternél, hogy hivatalba lépése alkalmával üdvözölje. A küldöttség szónoka Papp József az IPOSz elnöke az új kereskedelemügyi miniszter figyelmébe ajánlotta a negyedmilliót számláló kézműves iparosságot, s meghivta a folyó hó 22-én Szegeden tartandó iparos kongresszusra. Papp József elnök szóvátette azt, hogy a kereskedelemi és iparkamarák a kereskedelemügyi miniszter nyilatkozatát olyképpen tüntették fel, mintha a kereskedelmi miniszter a Kézműves Kamara felállitása ellen nyilatkozott volna. Bud János kereskedelemügyi miniszter meleg szavakkal köszönte meg a kézműves iparosság üdvözletét s bejelentette, hogy a kisiparosságon elsősorban a hitelkérdés rendezésével a kisiparosságnak a közszállitásokban az eddiginél nagyobb mérvü részesitésével, valamint a kisiparosságnak az exportba való bekapcsolásával kiván segiteni. Tudatában van annak, hogy ezek a kérdések nem egykönnyen oldhatók meg, azonban teljes erejével törekszik a kérdés megoldására. A kézműves kamarára vonatkozólag kijelentette, hogy a kereskedelmi és iparkamaráknak küldöttsége előtt nem tett olyan értelmü nyilatkozatot, mintha a kézműveskamara felállitását ellenezné, ezt a kérdést — úgymond a kereskedelemügyi miniszter — beható tanulmányozás alá veszem és az Ipartestületek Or-

országos Szövetségét a kérdés megoldása előtt minden esetre meghallgatom, a jelen pillanatban tehát a kérdés érdemére vonatkozólag sem igent, sem nemet nem mondhatok mindaddig, mig alapos tanulmányozás után a kérdést a minisztérium illetékes szakosztályával le nem tárgyaltam. Bud János biztositotta a kézműves iparosságot, hogy a legnagyobb tárgyilagossággal fogja a kérdést megvizsgálni, egyben biztositotta a kézművesiparosságot legmesszebbmenő jóindulatáról.

„Ha majd látja a kézműves iparosság — úgy mond Bud János kereskedelemügyi miniszter — hogy milyen szeretettel foglalkozom a kézművesiparosság ügyeivel, — akkor remélem, hogy ezzel a kézműves iparosságot teljes mértékben sikerül majd megnyugtatnom.“

A küldöttség megelégedéssel vette tudomásul a kereskedelmi miniszter nyilatkozatát, remélve, hogy a kézművesiparosság ügyei jó kezekbe kerültek.

A kórházi zsirszállitáshoz.

A Kecskeméti Közlöny f. hó 15-iki számában Bodri Béni tekintélyes gazdálkodó aláirásával nyilt-téri közlemény jelent meg, amelyből több minden között az is kitűnik, hogy „a belső kórház részére szükséges zsirra négy ajánlat érkezett, *ezek között az enyém volt a legolcsóbb*“ — állapitja meg Bodri Béni.

Bennünket iparosokat egyenlőre — ha fáj is — nem érdekel az, hogy milyen jogon ad nagyobbmennyiségű zsirra ajánlatot éppen gazdálkodó, amikor húsiparosaink közül nem hárman, de harmincháromman is rendelkeznek nagyobb zsirkészlettel; az sem reánk tartozik, hogy az állategészségügyi rendelkezéseket s éppen a húsforgalmi adó közelmultban megjelent rendeletét a szállitást eszközlő betartotta-e; a húsiparosságot legjobban érdekli e kérdésnél az, hogy joga volt-e egy gazdálkodónak eladásra ennyi zsirt kiolvasztani és árúba bocsájtani.

A fennálló törvényes rendelkezések és a követett gyakorlat szerint ugyanis mindenkinek jogában áll *saját háztartása részére* a szükséges mennyiségű sertést levágni, azt feldolgozni és a *háztartásban fölöslegként mutatkozó mennyiséget* — előzetes hússzemle után — árúba bocsájtani. Eladásra azonban sem sertéseket vágni, pláne azokat fel is dolgozni (mert a kiolvasztás a szalonna egyik feldolgozási formája) csak húsiparosnak van joga.

Éppen ezért húsiparosaink nemcsak amiatt, mert jogosulatlan iparűzést vélnek fennforogni, hanem még inkább azért, mert a jogosulatlan iparűző nekik olcsó ajánlatával nagy konkurenciát is okozott, a kihágási büntet őbirósághoz fordul ipartestületünk útján orvoslásért.

HIREK.

— **A Szegedi Országos Kongresszus alkalmából** az ipartestület hivatalos képviseletével megbizott elnökség már szombaton reggel a 9·10 órás gyorsvonattal utazik le Szegedre, de már az elnökséggel tizen indulnak útnak, hogy a székházavatás ünnepélyének tanúi lehessenek. Szombat délután tartja az IPOSz nagyválasztmányi ülését, majd az Asztalosmesterek Országos Szövetsége tanácskozik, este ismerkedési estély lesz. A résztvevők második csoportja vasárnap hajnalban indul utnak, s a 9 órakor kezdődő kongresszuson, — amely délután 3—6 óráig folytatódik, — végig hallgatja a tanácskozásokat. Amennyiben a kongresszus vasárnap nem fejeződnék be, úgy hétfőre is Szegeden maradnak a hivatalos kiküldöttek, s egyuttal részt vesznek Pálfy Dániel siremlékének felavatásán is.

— **Házassági hir.** Balla Valérka és ifj. Buczkó Mihály f. hó 28-án, szombaton déli fél 1 órakor tartják esküvőjüket a róm. kath. nagytemplomban.

— **Tévesen befizetett adót, vagy illetéket öt évig lehet visszakérni.** A közadók kezeléséről szóló 600—1927. P. M. sz. H. Ö. 92. §-a szerint a tévesen befizetett, illetőleg lerótt, vagy jogellenesen beszedett közszolgáltatások, illetőleg a folyó tartozás nélkül álló túlfizetések visszakövetelése tekintetében a felek igénye a befizetés napjától számitott öt év alatt évül el.

— **A bognár és kovács szakosztályok** f. hó 23-án, hétfőn este 8 órakor az Iparos Otthon helyiségében közös értekezletet tartanak, amelyre mindkét szakosztály tagjait meghívja és pontos megjelenésüket kéri *az elnökség*.

— **Az Újkécskei Ipartestület szüreti mulatsága.** A körzetünkhöz tartozó Újkécskei Ipartestület holnap, vasárnap este 8 órai kezdettel zártkörű szüreti mulatságot rendez.

Dr. Nagy Sándor ügyvéd, a kecskeméti ipartestület ügyésze irodáját V., Rákóczi-ut 17—19. szám alá, az új városi bérházba helyezte át. Bejárat a nagyállomás felől, Vak Bottyán-utcai kapun. Iroda I., 6. sz. a. Ipartestületi tagoknak minden hétköznap d. u. 4—6-ig rendelkezésre áll.

Laptulajdonos: **A Kecskeméti Ipartestület.**
Felelős kiadó: **Szabó Sándor** ipartest. elnök.

Szabóiparosok

és varrógéppel rendelkező munkások katonai köpenyek készitésére munkát nyerhetnek

Krainer Kálmán

szabómesternél

Horváth Döme-utca 28. sz.

KÖSZÖRÜL

JÓTÁLÁSSAL!

FODRÁSZOLLÓT — —·50 P-ért
BOROTVÁT — — — 1·— „
HAJVÁGÓGÉPET — 1·— „
NIKKELEZÉST vállal
JÁMBOR, TROMBITA-UTCA 6. SZÁM.

Egy, esetleg két diákot,

vagy diákleányt külön butorozott szobába, ha szükséges KOSZTTAL IS ELFOGADOK; tanulásaik ellenőrzése mellett.

Értekezni lehet az Ipartestület hivatalában.

MA MÁR MINDENKIT ÉRDEKEL,

HÖLGYEKET ÉS URAKAT!

Férfi és női ruhák egészben vegyileg tisztittatnak bármilyen szinre festetnek! ● Gyászruhák 12 óra alatt készülnek. A legjobb festőkartonok és konyhakötények minden időszakban kaphatók. Kicsinyben és nagyban bérben festeni vállalok. ● Szolid és pontos kiszolgálás! ● Jutányos árak!

A nagyérdemű közönség pártfogását kérve, maradok kiváló tisztelettel:

PESKÓ UTÓDA SZÉLES IMRE

Csongrádi-utca 4. szám, bent az udvarban.

Nyomatott a Hungária Nyomda és Lapkiadó RT.-nál Kecskemét, III., Arany János-u. 6. — Telefon: 135. — Felelős: Blank Arthur.